

KOMUNIKAT PRASOWY nr 83/23

Luksemburg, 24 maja 2023 r.

Wyrok Sądu w sprawie T-451/20 | Meta Platforms Ireland/Komisja

Konkurencja: skarga Meta Platforms Ireland (grupa Facebook) na żądanie przekazania Komisji dokumentów zidentyfikowanych za pomocą haseł wyszukiwania została oddalona

Zdaniem Sądu, Meta Platforms Ireland nie udało się wykazać, że żądanie przekazania dokumentów, które należało zidentyfikować za pomocą haseł wyszukiwania, wykraczało poza to, co konieczne, oraz że ustanowienie wirtualnego pokoju danych nie zapewniało wystarczająco ochrony wrażliwych danych osobowych

Podejrzewając grupę Facebook o zachowanie antykonkurencyjne w ramach wykorzystywania danych i zarządzania jej portalem społecznościowym, w drodze decyzji z 4 maja 2020 r.¹, Komisja Europejska skierowała do Meta Platforms Ireland Ltd, dawniej Facebook Ireland Ltd., żądanie informacji. Decyzja ta, wydana na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003², zobowiązywała Meta Platforms Ireland do dostarczenia Komisji wszystkich dokumentów przygotowanych lub otrzymanych przez trzech z jej przechowawców w badanym okresie, które to dokumenty zawierały co najmniej jedno z haseł wyszukiwania określonych w załącznikach. W przypadku nieprzekazania żądanych informacji wspomniana decyzja przewidywała potencjalną okresową karę pieniężną w wysokości 8 mln EUR dziennie³.

Decyzja z 4 maja 2020 r. zastępowała wcześniejszą podobną decyzję, która przewidywała szersze kryteria wyszukiwania. W nowej decyzji, podjętej po wymianie korespondencji między Komisją a Meta Platforms Ireland, zmniejszono liczbę żądanych dokumentów poprzez doprecyzowanie haseł wyszukiwania i poprzez ograniczenie liczby przechowawców, których dotyczyła owa decyzja.

15 lipca 2020 r. Meta Platforms Ireland wniosła, z jednej strony, skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z 4 maja 2020 r., a z drugiej strony, wniosek w przedmiocie środków tymczasowych.

Postanowieniem z 29 października 2020 r.⁴ w przedmiocie środków tymczasowych prezes Sądu zarządził zawieszenie wykonania decyzji z 4 maja 2020 r. do chwili ustanowienia szczególnej procedury do celów

¹ Decyzja Komisji C(2020) 3011 final z dnia 4 maja 2020 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 [sprawa AT.40628 - Praktyki Facebooka dotyczące danych].

² Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102] TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

³ W tym samym dniu Komisja wystosowała wobec Meta Platforms Ireland Ltd żądanie informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 w ramach równoległego dochodzenia prowadzonego przez nią w przedmiocie określonych praktyk dotyczących produktu Marketplace. Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez Meta Platforms Ireland Ltd na tę decyzję została oddalona przez Sąd w jego wyroku wydanym w tym samym dniu w sprawie Meta Platforms Ireland/Komisja (T-452/20).

⁴ Postanowienie z dnia 29 października 2020 r., Facebook Ireland/Komisja, T-451/20 R.

przedstawienia żądanych dokumentów, które nie mają związku z działalnością handlową Meta Platforms Ireland i które zawierają ponadto wrażliwe dane osobowe. W związku z tym postanowieniem Komisja wydała decyzję zmieniającą⁵, przewidującą, że wspomniane dokumenty będą mogły zostać włączone do akt dochodzenia dopiero po ich zbadaniu w wirtualnym pokoju danych zgodnie z zasadami określonymi dokładnie w postanowieniu w przedmiocie środków tymczasowych.

Meta Platforms Ireland dostosowała swoją skargę o stwierdzenie nieważności, w celu uwzględnienia decyzji zmieniającej. Piąta izba Sądu w składzie powiększonym oddaliła tę skargę w całości. Sąd zbadał po raz pierwszy zgodność z prawem żądania informacji za pomocą haseł wyszukiwania na podstawie rozporządzenia nr 1/2003 oraz zgodność z prawem procedury wirtualnego pokoju danych do celów przetwarzania dokumentów zawierających wrażliwe dane osobowe.

Ocena Sądu

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności Meta Platforms Ireland podniosła między innymi, że zastosowanie haseł wyszukiwania określonych w żądaniu informacji doprowadzi nieuchronnie do ustalenia dużej liczby dokumentów pozbawionych znaczenia dla dochodzenia prowadzonego przez Komisję, co jest sprzeczne z zasadą konieczności wyrażoną w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003.

W tym względzie Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 w celu sprawowania kontroli przestrzegania reguł konkurencji Unii Komisja może, występując ze zwykłym żądaniem lub w drodze decyzji, zwrócić się do przedsiębiorstw o dostarczenie „wszelkich koniecznych informacji”. Wynika z tego, że Komisja może wymagać jedynie przekazania informacji mogących pozwolić jej zweryfikować swoje podejrzenia dotyczące popełnienia naruszenia, które uzasadniają prowadzenie dochodzenia. Ze względu na szerokie uprawnienia dochodzeniowe przyznane Komisji w rozporządzeniu nr 1/2003 wymóg konieczności jest spełniony, jeżeli w dniu wystąpienia z żądaniem Komisja może racjonalnie zakładać, że informacje są tego rodzaju, iż mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia naruszenia reguł konkurencji.

Na poparcie zarzutów szczegółowych podważających poszanowanie zasady konieczności Meta Platforms Ireland zakwestionowała niektóre hasła wyszukiwania figurujące w żądaniu informacji, twierdząc przy tym, że jej konkretne uwagi krytyczne należy rozumieć jako niewyczerpujące przykłady, mające ilustrować jej bardziej ogólną argumentację. Jej zdaniem nierozsądne, a wręcz niemożliwe byłoby odrębne odniesienie się do każdego hasła wyszukiwania.

Podejście to zostało jednak odrzucone przez Sąd, który uznał, że całościowa ocena poszanowania zasady konieczności wyrażonej w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 nie jest odpowiednia w niniejszym przypadku, zakładając, że taka ocena jest możliwa. Okoliczność, że niektóre hasła wyszukiwania mogą być – jak twierdzi Meta Platforms Ireland – zbyt niejasne, nie ma bowiem wpływu na fakt, że inne hasła wyszukiwania mogą być wystarczająco dokładne lub celne, aby pozwolić stwierdzić, że są one tego rodzaju, iż mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia naruszenia reguł konkurencji.

Zważywszy na domniemanie zgodności z prawem, z którego korzystają akty instytucji Unii, Sąd doszedł zatem do wniosku, że jedynie hasła wyszukiwania konkretnie zakwestionowane przez Meta Platforms Ireland mogą być przedmiotem sprawowanej przez Sąd kontroli poszanowania zasady konieczności. Inne hasła wyszukiwania należy natomiast uznać za określone zgodnie z tą zasadą.

Ponadto, stwierdziwszy, że argumenty odnoszące się do haseł wyszukiwania wspomnianych po raz pierwszy na etapie repliki są niedopuszczalne, Sąd dokonał kontroli jedynie w odniesieniu do haseł wyszukiwania wskazanych w skardze. Uznając, że Meta Platforms Ireland nie udało się udowodnić, że te hasła wyszukiwania są sprzeczne z zasadą konieczności, Sąd oddalił jako bezzasadne poszczególne argumenty wysunięte w tym względzie.

⁵ Decyzja Komisji C(2020) 9231 final z dnia 11 grudnia 2020 r.

W ramach skargi o stwierdzenie nieważności Meta Platforms Ireland twierdziła również, że Komisja, wymagając przedstawienia licznych dokumentów prywatnych niemających znaczenia dla sprawy, naruszyła w decyzji z 4 maja 2020 r., w zmienionym brzmieniu (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) prawo podstawowe do poszanowania życia prywatnego ustanowione w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz w art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”).

W tym względzie Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 7 karty, który określa prawa odpowiadające tym gwarantowanym przez art. 8 ust. 1 EKPC, każdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się.

Jeśli chodzi o przeszkody w korzystaniu z tego prawa, art. 52 ust. 1 karty przewiduje, że wszystkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować ich istotę. Ponadto z zastrzeżeniem poszanowania zasady proporcjonalności ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób.

W świetle tych uściśleń Sąd zbadał, czy przeszkoda w stosowaniu art. 7 karty spowodowana zaskarżoną decyzją spełnia warunki określone w art. 52 ust. 1 karty.

Stwierdziwszy, że rozporządzenie nr 1/2003 przyznaje Komisji uprawnienie do wydania zaskarżonej decyzji, pod warunkiem że ingerencja w życie prywatne spowodowana tą decyzją jest przewidziana ustawą, że decyzja ta odpowiada celom interesu ogólnego Unii, oraz że Meta Platforms Ireland nie podniosła, iż narusza ona istotę prawa do poszanowania życia prywatnego, Sąd zbadał, czy zaskarżona decyzja powoduje nadmierną przeszkodę w korzystaniu z tego prawa.

W tym względzie Sąd potwierdził w pierwszej kolejności, że żądanie informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi odpowiedni środek, aby osiągnąć cele interesu ogólnego realizowane przez Komisję, to jest zachowanie reguł konkurencji ustanowionych w traktatach.

W drugiej kolejności w odniesieniu do kwestii, czy zaskarżona decyzja wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wspomnianych celów interesu ogólnego, Sąd zauważył, że w następstwie ogłoszenia postanowienia z dnia 29 października 2020 r. w przedmiocie środków tymczasowych Komisja przyjęła szczególną procedurę do celów przetwarzania dokumentów, które miały zostać przedstawione przez Meta Platforms Ireland, ale które *prima facie* nie miały związku z działalnością handlową tej spółki i zawierały wrażliwe dane osobowe (zwane dalej „dokumentami chronionymi”).

Zgodnie z tą procedurą dokumenty chronione miały zostać przekazane Komisji na oddzielnym nośniku elektronicznym i umieszczone w wirtualnym pokoju danych, który będzie dostępny tylko dla jak najmniejszej liczby członków zespołu dochodzeniowego w obecności pełnomocników prawnych Meta Platforms Ireland w celu selekcji dokumentów, które mają zostać włączone do akt sprawy. W przypadku braku zgody co do kwalifikacji dokumentu decyzja zmieniająca przewiduje ponadto system arbitrażu. Zgodnie z tą decyzją dokumenty chronione mogą zresztą zostać przekazane Komisji w postaci, w której zostały usunięte nazwiska zainteresowanych osób oraz wszelkie informacje umożliwiające ich identyfikację. Na wniosek Komisji, uzasadniony potrzebami dochodzenia, dokumenty te muszą jej jednak zostać przekazane w ich integralnej wersji.

Sąd zauważył ponadto, że bezsporne jest, iż niektóre dokumenty żądane przez Komisję zawierały wrażliwe dane osobowe mogące wchodzić w zakres danych, o których mowa w art. 9 rozporządzenia 2016/679⁶ i art. 10

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2018, L 127, s. 2; Dz.U. 2021, L 074, s. 35).

rozporządzenia 2018/1725⁷, w przypadku których możliwość ich przetwarzania jest uzależniona od trzech następujących warunków:

- przetwarzanie wiąże się z ważnym interesem publicznym i znajduje podstawę w prawie Unii;
- przetwarzanie musi być niezbędne do realizacji tego interesu publicznego;
- prawo Unii musi być proporcjonalne do wyznaczonego celu, szanować istotę prawa do ochrony danych oraz przewidywać odpowiednie i konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osoby, której dane dotyczą.

Jako że warunki te są również istotne dla dokonania oceny, czy zgodnie z art. 52 ust. 1 karty zaskarżona decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia przyświecających jej celów interesu ogólnego, Sąd przypomniał, po pierwsze, że żądanie informacji, takie jak zaskarżona decyzja, stanowi odpowiedni środek, aby osiągnąć cele interesu ogólnego realizowane przez Komisję (warunek pierwszy), a po drugie, że przetwarzanie danych osobowych, z jakim wiąże się zaskarżona decyzja, jest niezbędne do realizacji wyznaczonego ważnego interesu publicznego (warunek drugi).

Odwołując się do zasad dotyczących przekazywania dokumentów chronionych, wglądu do nich, ich oceny i anonimizacji, Sąd uznał, że w niniejszym przypadku wyżej wymieniony warunek jest także spełniony.

Ustaliwszy, że zaskarżona decyzja, przewidując procedurę wirtualnego pokoju danych, nie wykracza poza to, co konieczne do osiągnięcia przyświecających jej celów interesu ogólnego, Sąd stwierdził w trzeciej kolejności, że niedogodności związane z tą procedurą nie były również nadmierne w stosunku do zamierzonych celów.

W świetle całości powyższych rozważań Sąd doszedł do wniosku, że przeszkoda w korzystaniu z prawa do poszanowania życia prywatnego, spowodowana zaskarżoną decyzją, spełnia warunki określone w art. 52 ust. 1 karty i w związku z tym oddalił zarzuty szczegółowe dotyczące naruszenia art. 7 karty.

Jako że pozostałe zarzuty podniesione przez Meta Platforms Ireland również okazały się bezzasadne, Sąd oddalił skargę w całości.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106

Pozostańmy w kontakcie!

